

данъците отъ день на день ставатъ по-тежки. А ето, сега за Солунъ трѣбватъ нови машини. Отъ где ще вземешъ толкова пари? Пакъ нови бери ли?

Калоянъ се разхождаше навъсенъ изъ стаята. Въ това време влѣзе царицата. Като я зърна, царьтъ спрѣ поразенъ на мѣстото си. Отъ кога Целгуба не бѣ стѣпвала въ покоитѣ му? Какъ бѣ смирила гнѣва и гордостъта си?

Той я изгледа хладно. Посочи ѝ столъ, все мълчаливъ и очуденъ.

Тя не седна. Погледна за мигъ княза, следъ това каза:
— Ти си решилъ да водишъ нова бранъ. Предупреждавамъ те, че куманитѣ нѣма да искатъ вече да ти помагатъ. Азъ утре си заминавамъ задъ Истръ. Писахъ на брата си. Сбогомъ. — И тя извърна грѣбъ.

Калоянъ съ бързи крачки я настигна, улови ржката ѝ.
— Целгубо! Не ми прави сега тѣзи игри. Ще се разкаешъ...

Тя грубо отдръпна ржката си. Изгледа го настрѣхнала като вълчица.

— Остави ме! Азъ не съмъ ти робиня. Дотегна ми. Казахъ ти, че ще си отмъстя. Ето, сега си отмъщавамъ. Иона нѣма да ти прати войски. — И тя високо се изсмѣ.

— Ще те оставя. Не бой се! Нѣма да чакамъ ти да ме изпждишъ. Защо? Какво се чудишъ? Нима мислишъ, че не зная всичко?

Царьтъ гледаше поразенъ.

— Всичко научихъ, — продължи тя съ разтреперанъ отъ гнѣвъ гласъ. — Ще ме търпишъ, докато ти трѣбвамъ! А после, като си свършишъ работата съ моитѣ люде — ще ме прогонишъ. Да. Папата ти обещалъ друга, нова, млада съпруга. Отъ голѣмъ царски родъ... А азъ какво съмъ? Нѣкаква проста куманка... Неука, отъ чужда вѣра, коварна... и... бездетна при това!

Тя цѣла треперѣше. Лицето ѝ ту пламваше, ту побледняваше.

Калоянъ се ядоса.

— Затова ли си дошла само? По-добри думи не можа ли да измислишъ? — той презрително се изсмѣ. — Знамъ